

Bekleme Yapma Şair

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 24 Mart 2022

Ruhumun ufalandığını hissediyorum bir yandan da büyüyorum en çok da gözümde büyüttüğüm insanların bir anda bir tek noktaya tekabül ettiklerine tanıklık etmemle yüreğimdeki sayaç da yavaştan irtifa kaybediyor.

Yanlışta düştüğümü hissettiren kim varsa: önümde ve arkamda ve sağımda ve solumda derken doğrularımın neden değer görmediğini çözemezken dizlerimin çözüldüğünü hissediyorum ve bir de ne göreyim?

Yazmaya başlamamın üstünden on sene bile geçmezken yazdığım yüzlerce şiirin binlerce dizesinin benim için hiçbir anlam içermediğine kanaat getirirsenin sonrasında yüksek sesle bağırarak istiyorum ve feryadım Sağır Sultan'ın kulağına dahi ulaşıyor.

Uzlaşmam gereken çok insan var.

Ya da...

Uzlaşmaktan vazgeçip tüm dünya ile ansızın fark ediyorum kiminle uzlaşa sağlamam gerektiğini elbet benden başka hiç kimse benim bana yaptığından fazlasını yapamaz ve işte buna vakıf olmamın ertesinde huzura eriyorum üstelik maneviyatın verdiği huzura yakın bir rakımda kabullenmem gereken tek insan elbet kendimle yüzleşmeme vesile olan yüzlerce insan.

Analitik bir zekaya sahip olmamın da bir adım sonrası: sözel anlamdaki maharetimi küçümsediğim bir ömrün fıyasko ile sonlanmasının ardından rest çektiğim içimdeki hazine ve beynimde depolanan onca bilgi üstelik mesleğime hatta mesleklerime ihanet etmemin ertesinde içine düştüğüm o kocaman boşluk ve yüreğimi hoş tutan neyse artık kendimi kandırmaktan öteye gidemediğim.

Sözcükler ve rakamlar en çok da sonsuzluk duygusuna sahip olmamla yazma güdümün git gide artan bir ivme ile bana kazandırdığı elbet dışarıdan görünenden öte kaybettiklerim en çok da mahremiyetimin yittiğine vakıf olup kalemimden nefret edebilmenin mümkün olduğu oysaki nefret edebildiğim kalemimle aştığım onca şeyi dile getirmemin de imkan dahilinde olmadığı.

Gözlerimi ovuşturuyorum ve yüreğim sıkışıyor ve ruhum daralıyor zihnimdeki onca depolanmış bilgi ve de anı ve yazdığım yüzlerce deneme ve hikayenin şokunu üstünden atamadığım bir o kadar yetinmediğim elbet bana iyi gelen yazma ediminin bir yandan da insanlara verdiği rahatsızlık ile bunca mücbir sebebi saymamın da imkansız olduğu.

Kendimle ilgili her detay asla dile gelmezken.

Hikayelerimin kahramanları ile de fazla benzerlik taşımazken.

Şiir konusunda kendimi yeteneksiz bulmamın ertesinde kim ise şiirlerimden hoşnut olan ve her kimse şiirlerimi yerin dibine batırmasının bir adım sonrası eleştirinin hakarete dönüştüğü ve içimde kırılan o fay hattı.

Şair olduğumu asla iddia etmedim üstelik gelin görün ki kazandığım o farkındalık şiire delalet aslında hayatın geneli üstelik kendimi bildim bileli duyumsadığım her şeyin bir şiir kıvamında olduğunu fark etmemin henüz üç dört seneyi bulduğu...

Aldığım ilk şiir kitabı: Orhan Veli ve hiçbir şiirini okumayıp o sıralarda da yaşadığım platonik aşkın ertesinde gecenin geç saatlerinde karaladığım üç beş şiir ve şair olma lüksümün olmadığına vakıf olmamın ertesinde düştüğüm dar boğaz neticesi elimde olan tüm kitapları sahaflara götürüp satmamın bana neye mal olduğunu yeni yeni idrak ettiğim.

Ve hayatımda ilk okuduğum şiir kitabı Cemal Süreya'nın kalemi ile tanışıklığının bana şiiri sevdirdiği ve o güne kadar karaladığım onlarca şiirin ne kadar vasat olduğunu görüp bir yandan da içimde büyüyen şiir aşkının beni bu günkü noktaya taşıdığı...

Lise yıllarım en asi olduğum çağ gibi addedilse de dünyanın en uslu kız çocuğu olma unvanını kimseye kaptırmadığım ve sevgili okulumda geçen koca yedi yılın bana cenneti hatırlattığı lakin öylesine disiplinli bir okulu ben nasıl cennet havasında teneffüs ettimse artık elbet otoriter babamdan kaçtığım bir saha gibi düşündüğüm ve kaçışı okuluma gidip öğrenci olmakta bulduğum...

İşin garibi; formamızın üstüne başka renkte bir kazak ya da hırka giymek bile disiplin çağrışımı yaptırır da inatla giydiğim renk renk kazaklarım ve uzun saçlarımı açık bırakma hakkımın dahi olmadığı...

Düşünün artık: evdeki disiplin okuldakini geçmişken hani nerede ise günün yirmi dört saatini okulda geçirmeye razı olmuş sefil kimliğimle rest çektiğim otorite aslında içimde şekillenmiş bir oto kontrol ile kendini gösterip beni ömürlük zincirlemişken o baskı duygusu ve kimse kalmasa bile an itibari ile bana bir şeyleri dikte eden ya da özgürlüğümü çalan benim bana yaptığım eziyeti de ben bir meziyet olarak telaffuz etmemin üstüne dilediğinizi düşünebilirsiniz.

Göz rengimi bile resti çekmişken elbet lens kullanma gibi bir alışkanlığım olmasa bile güneşe bakmayı sevip gözlerimin yeşil tonunu almasını bile mutluluk olarak görürken.

Saçlarımdaki doğallık ve kızıl saçımdaki parlaltılar bile beni dünyanın en güzel kızı yaparken.

Ekleyeceğim çok şey var elbet kendimle olan mücadelede ilk sırayı alan kilo kontrolü ve bunun için tüm ömrümü heba edeceğimin farkında olmadan lise sona kadar bayağı bir kiloyu eritip üniversiteye çiroz lakabı ile dahil olduğum.

Sıfatlar elbet insanların canı istediğince konduğunu.

Dışlek olmak misal.

Ya da gözlük kullanıp biraz da çalışkan oldunuz mu isminizin başına eklenen o tamlama: "inek" tabir edilen ya da babanızın mütevazî dükkanına gidip gelen sınıf arkadaşlarım bu sefer tüm ömrünü öğretmenliğe adanmış asil bir babanın kızı olup da densiz sınıf arkadaşlarımın bu sefer babamı farklı sıfatlarla tanımlamaları.

Her şey hatta herkes size muhalif iken ve içinizdeki o trafik lambası sürekli size emir verirken:

"Bekle."

Artık neyi bekliyorsam bir ömür...

Bu sefer birileri sizi iteklerken:

"Bekleme yapma."

İyi de ben zaten geçecektim ve bu sefer kulaklarınız çınlarken:

"Geç."

Kısaca birileri bir şeyleri dayatıp da sizin kabullenmenizden öte sizi bir emir eri olarak kullanırken ve bu yüzden kendime verdiğim binlerce emir en çok da beynime atıfta bulunduğum ya da midemin

gurultularını bir ömür hiçe sayıp genelde kendimle olan savaşımında; beden-ruh ve akıl ilişkisini farklı alanlarda kendimi gösterip geçiştirirken. Misal mi?

Elbet saçma iş yaşantım: evet, saçma çünkü kendimle ilintili olmayan bir mesleği sırf ailem istiyor diye icra etmenin öncesi aldığım eğitim ne de olsa popüler bir meslekten siz de nemalanmak zorundaysanız eğer...

İşletme branşının çağrışım yaptığı kulvarında öncü iş disiplinleri elbet bankacı olmam gerektiği gibi gaipten gelen bir emri artık nasıl sindirmişken bu bağlamda üstün bir başarı gösterip de...

İşte fıyaskonun tam kendisi:

Üstün başarı.

A, evet, bir de üstün zekâlı iseniz.

İnanın ki hiçbir işe yaramadığını itiraf edebilirim hem de kolaylıkla çünkü rutine dönüşen ne varsa asla üstün zekâ gerektirmiyor ya da alt kümelerindeki farklı bölümler itibari ile ben artık bankacılığı nasıl algıladıysam elbet algı eşiği ya da algıda seçicilik olarak da konuya dâhil oldu mu insan.

Saçma iş yaşantımın bir adım sonrası bu sefer özel şirketlerdeki farklı konularla ilgilendiğim ve yabancı dilimle sükse yapmanın çok ötesinde asla da haz etmediğim masa başı işi.

Yani, ne bekliyordum ki masa başı işinden başka?

Ne bahçıvan ne de beden eğitimi öğretmeni: altı üstü masa başında çalışmamı gerektiren ve ben masa başında uzun saatler geçirmemin hemen ertesinde basan afakanlarla yekten istifayı bastığım ve derken...

Her şeye rest çekip kendimi eğitime adadığım.

Her şeyi iyi hoş da buraya kadar...

Peki, hayatı ben nasıl şiirsel bir düzlemde algılamışım?

Elbet insanlardan çıkıp da yola mesleğimi ve iş ortamımı bir çiçek bahçesi bir cennet gibi algılayıp en muhteşemi yaşamak. Hayal bu ya...

Yetkiliniz size taparken.

Ve ofise adım attınız mı başınızdan aşağı serpilten konfetiler.

Elbet maaş çekiniz de bol sıfırlı oldu mu...

Ve o manevi doyum ne de olsa çalıştığım tüm işlerde mesleğimle aşk yaşamama kimse fırsat dahi vermedi ve ben dosyaları kucaklarken çalıştığım kambiyo departmanında bankanın artık hangi akla hizmetse hayatımla eşleştirdim meslek yaşantımı öyle ki mesaimin bitmesine rağmen gece on olmadan bankadan çıkmadığım ve ayakta uyuyan güvenlik görevlisinin uyarısı ile kendime geldiğim ve kanatlarımı havaya savurup da dünyanın en mutlu bankacısı olma unvanını elimde tuttuğum.

Şiir diye çıktığım yol aslında son on senenin öncesinde ne şiir okumuşken ne de şiire yatkın olduğumu düşünmüşken meğerki bir ömür hayatı şiir gibi yaşadığıma yeni yeni vakıf olmam da hayli şaşırtıcı artık nasıl bir bağ kurdumsa mesleki anlamda girip çıktığım onlarca iş nasıl oluyor da bende şiirsel bir çağrışım yapmış.

Hayatımın büyük bölümü iç sesimi bastırıp verilen emir kipleri ile hareket etmem vesile iken şunun şurasında sadece dokuz yıldır iç sesime itibar ediyorum her halükarda dış ses de üstüne düşeni yaparken yazarak kendime cenneti yarattığım gelin görün ki; tüm edebi içerikli paylaşımlarımı sanal

ortamda ifa ederken yaşadığım sıkıntıyı da dile getirmek asla kolay değil ve yaşadığım bunca zorluk üstüne üstük hayal kırıklığı ve işte kalemim şekillenirken aldığım yaralardır belki de zaman zaman kalemimden soğumama vesile elbet kalp kırmamak adına kendimi çoktan feda etmişken asla da dile getiremem yaşadığım zorlukları bir bir ama...

Defalarca yazmaktan kopmak isteyip bunu ancak bir süreliğine gerçekleştirip akabinde yeniden kaldığım yerden devam etmek sadece evrenin bana yazma emri verdiği gerçeği.

Çünkü yazmak yaşamın cennet bahçesi elbet huzuru ve mutluluğu ve doyumunu çağrıştıran lakin sürekli önünüze çıkan engellerle mücadele etmenin de sizi haddinden fazla yıprattığı gerçeğini itiraf etmeliyim.

Bana inanan insanların olduğu gibi yazmamın bir sürü insana verdiği rahatsızlığı nasıl görmezden gelirim? En çok da bireysel anlamda kendimle verdiğim ömürlük savaşın bir nebze de olsa hızını kestiği ötesinde kendimle ilintili sayısız şeyi aştığımı nasıl görmezden gelirim?

Elbet okuyucunun bunu anlaması için tek tek detaylara girme hakkımı es geçiyorum en çok da yakındığım elbet kendimi ifşa etmenin de bir nebze de olsa beni endişelendirdiği elbet yazan biri olarak bunu da bir gün bir şekilde dile getireceğim eğer ki o güne kadar verdiğim savaşta başarılı olursam...